

זמני השבת בפינסק:

הדלקת נרות: 18:30

שחרית: 9:30

דרשת שבת שובה: 18:00

מנחה: 18:30

יציאת השבת: 19:45

בס"ד, ד' תשרי ה'תשס"ט, ערב שבת שובה, פרשת וילך - גיליון מס' 4

השבת בפינסק

יוצא לאור ע"י תלמידי ישיבת "פאר ישראל" פינסק, בלרוס

חדש בפינסק

- מזל טוב לכלה מלכי גולדברג תחי' לרגל אירוסיה עם הבה"ח רפאל נ"י. האירוסין יתקיימו בעז"ה ביום ראשון ו' תשרי הבעל"ט בבית הכנסת. שיזכו לבנות בית נאמן בישראל.
- ישר כח להרה"ח ר' יוחנן ברמן שליט"א ששהה עמנו בראש השנה. שהותו עמנו ודברי התורה שהשמיע, חיזקו אותנו לקראת יום הדין.
- ישר כח לכל בעלי התפילה ובעלי התקיעה בקהילות בלרוס, ישלם לכם ה' כגמולכם.
- ברוכים הבאים לשבים לפינסק. יה"ר שימלאו כל משאלות לבכם לטובה.

הרב יהודה גבירצמן

כרם היה לדודי
בערבות שלג בקור
חסו בצילו כל פזורי
גולת אריאל
ויעל עליו הכורת
ונשתו כל חוסי
כמעט אבדו
וישאר אחד מעיר
שנות דור דורים
היה הכרם שמם
והנה פרח מטה
אהרן הכהן הגדול
ויפוצו פרחי נטעיו
בערבות נשיה
להשקות גדעי
פארי
חמל דר עליון
והציצו
בדים רעננים
מגדמי ענקיו
כה יתן
וכה יוסיף
בעל הרחמים
לחזק ידי ידידיו
ההולך עמכם
לא ירפכם
ולא יעזבכם

תשובת המשקל

הרב משה יואל אברהמסון - רב העיר גומל

היה בן כפר שנפשו חפצה להגיע לעיר הגדולה ולחזות במו עיניו אורחות העיר הגדולה. והנה הגיע יום הנסיעה. מיודענו עולה על עגלת הדואר שנוסעת מהכפר לעיר, וכל בני הכפר מלווים אותו ומנופפים לו בידיהם לשלום. הדרך ארכה לו זמן מרובה, אבל כל זה היה שווה אך ורק כדי לראות סוף סוף את אותה העיר הגדולה.

בן הכפר הסתובב בעיר ולא יכל לעצום את עיניו מרוב התפעלות למראה העיר הגדולה, השווקים הרחבים, הבתים הגדולים, האנשים הרצים הנה והנה. עד שהגיע לבסוף לאכסניה, שם שכב לפוש מעמל הדרך.

ויהי בחצי הלילה, מתוך שנתו הוא שומע קולות שונים ומשונים, קולות זעקות וחצוצרות. נבהל מאד בן הכפר ולא הבין מה פשר אותם הקולות. רץ מיד לרחוב ושאל "מה פשר אותם זעקות וקולות?" השיבוהו בני העיר "וכי אינך יודע? כאשר פורצת שריפה, תוקעים לכבות את השריפה". שמח כפרי כל כך על הדבר החדש שלמד מהעיר הגדולה וחזר לכפר.

כשהגיע לכפר סיפר לכל בני הכפר שכשפורצת שריפה בעיר הגדולה עושים כל מיני קולות וכך מכבים את השריפה. וכל בני הכפר שמחו על הדבר הנפלא שלמדו מהעיר הגדולה.

ויהי היום ובאחד מבתי הכפר פרצה לה שריפה. השריפה כלל לא היתה גדולה. מיד רצו, תפסו בחצוצרות והחלו להריע. אבל האש רק גדלה וגדלה וכבר אחזה בבתים נוספים. החלו להריע ולזעוק יותר חזק, אולי בזאת הפעם תכבה האש, אבל גם כעת לא די שהאש לא כתבה אלא גדלה וכבר נשרף כל הכפר.

הפלא היה גדול. הלכו בני הכפר לשאול בעיר הגדולה "איך יתכן שכשפרצה שריפה בעיר, תקעו בחצוצרות והאש כבתה. ואילו בכפר תקענו בחצוצרות, הרענו בשופרות, זעקנו זעקות ולמרות זאת הכל נשרף?". ענו להם "שוטים. כשפרצה האש בעיר הגדולה תקעו בחצוצרות והרעישו כדי להזעיק את אנשי העיר שיבואו לעזור לכבות את השריפה, אבל ודאי שהקולות בלבד אינם מכבות את השריפה".

בראש השנה עמדנו ושמענו את תקיעות ותרועות השופר. אבל אם יש אדם שחושב שדי בכך, הרי הוא כאותו בן כפר. התקיעות והקולות הם כדי לעורר אותנו ולהזעיק אותנו לכבות את האש הגדולה - היצר הרע שבתוכנו. זהו תפקידנו בימי התשובה שבין ראש השנה ועד יום הכיפורים.

העלון מוקדש לרפואת אליהו יעקב בן אסתר ברכה ואסתר בת פאינה

סיפור לשבת

הפעם, כמו התעלם הצדיק ממבטיו המשתוממים של ר' ליפא, הוסיף ואמר: "מיד עם שובך לביתך, גש אל הפריץ והודע לו על העסקה שנחתמה בינינו"...

כל הדרך חזרה לביתו ניסה ר' ליפא להוגיע את מוחו בהבנת כוונותיו הנסתרות של הצדיק, אך לשווא. יתר על כן, פחד מילא את ליבו כאשר חשב על הוראתו המוזרה של הצדיק. כיצד יעז לבוא אל הפריץ הקשוח ולומר לו את הדברים המוזרים שביקש ממנו הצדיק לומר?!

מתוך פחד ומבוכה הסתגר בביתו בניסיון נואש לברוח מן המציאות. הגיע היום האחרון שבו היה עליו לחדש את עסקת החכירה. לר' ליפא לא נותרה כל ברירה אלא לגשת לבית הפריץ. הפריץ הביט בו אגב חיוך ידיים. "אני מבין כי לאחר שהארכת בחישוביך, נוכחת כי בכל זאת כדאית העסקה עימי, אהה?! שאל הפריץ בנימת ניצחון.

ר' ליפא ידע כי הרבה אין לו מה להפסיד. הוא אזר כוח ואמר: "להווי ידוע, כי הצדיק מזידיטשוב כבר החכיר לי את האכסניה באלף ומאתיים וחמישים זהובים. פרוטה לא יותר".

הפריץ הנדהם מצמץ בעיניו והטה את ראשו קדימה כמבקש לשמוע ולעכל דברים משונים אלה...

"חזור על דבריך שנית!" הורה כשחיוך קל מרחף בשולי שפתיו.

לרגע אבדה לשונו של ר' ליפא וכבר הצטער על הדברים שהשיע רגע קודם לכן. "אה לא, לא כלום", כמעט אמר. אבל משהו בתוכו דחף אותו לציית לצדיק. "הוא שאמרת, הצדיק מזידיטשוב

כבר החכיר לי את האכסניה בחמישים זהובים פחות מכפי שדרשת"...

אין לדעת בביור מה בדיוק שמע הפריץ וכיצד פירש את הדברים שהגיעו לאוזניו. עובדה אחת ברורה, כי מאותו רגע החל הפריץ להתנהג כמי שדעתו נשתבשה עליו. מבטי כעס וזעם נורו מעיניו. הוא החל מתהלך בטרקלינו המפואר מצד אל צד ונראה היה כי בעוד רגע יאבד לחלוטין את עשתונותיו.

"מיהו בכלל אותו צדיק מזידיטשוב?! זעם. מיהו שיתערב לי בעסקי וישבש את החלטותיי?! צעק בפנים אדומות מכעס. ר' ליפא עמד על מקומו רועד כולו מפני ההתפתחויות. בליבו נשא תפילה חרישית לבורא העולם שיציל אותו מחרון אפו של הפריץ.

ואז הפנה מבט מתנשא אל ר' ליפא ואמר: "ראה נא, חוכר יהודי מסכן ועלוב. מפחית אני לך כעת את דמי החכירה לאלף זהובים! הבנת? לא אלף ושלוש מאות, לא אלף ומאתיים וחמישים, אלא אלף! אלף בלבד! ומכאן ואילך תדע אתה ויידעו הכל, כי אני רוק אני בעל בית בכל האזור כולו, ואני היחיד שיכול להחכיר את האחוזה ולקבוע את מחירם האמיתי!"...

אכן, בעל הבית של העולם גרם לטירוף דעתו של 'בעל הבית' המדומה של הכפר, והכל בכוחו של הצדיק.

שנים רבות חוכר ר' ליפא את אכסנייתו, אכסניית דרכים מאת הפריץ המקומי. ההכנסות שהביאה לו האכסניה לא היו מרובות, למרות זאת, לא העלה על דעתו להחליפה.

לפני שנתיים דרש ממנו פתאום הפריץ תשלום שנתי של אלף ומאה זהובים. בסכום ענק כזה יכול היה לחכור אכסניה טובה יותר במקום אחר, אבל הוא לא העז לסכן מקור מחיה בטוח, אף כי דחוק היה מצבו, ולהתחיל הכל מחדש.

אולם, משנה לשנה גבר 'תאבונו' של הפריץ להגדיל את סכום החכירה, ובפרט מהיהודי. רק בשנה שעברה דרש תוספת של מאה זהובים והשנה כבר העלה את המחיר במאה זהובים נוספים. "אלף ושלוש מאות זהובים!", הלם הסכום העצום במוחו של ר' ליפא. "גם אם אעבוד עשרים וארבע שעות ביממה, ללא רגע מנוחה, לא אוכל גם לקיים את משפחתי וגם לשלם את דמי החכירה המופקעים הללו"... חכך בדעתו תוך כדי חיפוש פתרון לבעיה.

מן המשל

שלושה פרים רעו באחו.

ביקש האריה לצוד אחד מהם,

אבל הם היו בריאים וחזקים והאריה ידע שלא יוכל לנצחם.

מה עשה?

החל להפיץ שמועות -

שגרמו לכך שהפרים החלו לקנא, לשנוא ולריב ביניהם.

ואז נפרדו.

אז התנפל עליהם האריה וטרף את כולם.

מריבות, שנאה, קנאה, מפרות ומחלשות.

כוחנו באחדותנו!!!

לא הרחק ממקום מגוריו של ר' ליפא התגורר הצדיק רבי יצחק אייזיק מזידיטשוב, שנודע בקדושתו. באותם ימים רבו הישועות שפעלו צדיקי הדור בכל הקשור להצלת ישראל ודאגה לפרנסתם. גם רבי יצחק אייזיק נודע במעשי המופת שחולל. אלה התייחדו לרוב בדרכים שונות ומשונות, מבלי שיהיו מובנים בדעת בני אדם. אמנם ר' ליפא לא נמנה עם חסידיו המובהקים של הצדיק מזידיטשוב, אבל בעת צרה וצוקה ידע גם הוא את הכתובת הנכונה.

כאשר שמע הצדיק את דברי הטענה והצער מאת ר' ליפא הנהן ראשו מתוך השתתפות בצערו וענה: "אכן, אכן, תוספת של מאה זהובים לשנה, זה סכום גבוה ומופקע הגובל בחוצפה של ממש, וכמה סבור אתה יש להוסיף לפריץ על דמי החכירה דאשתקד?" הוסיף הצדיק ושאל.

ר' ליפא נבוך לרגע. הוא חשב שהצדיק "יפעיל את כוחותיו העליונים" לביטול כל תוספת של תשלום, ואף להפחתת הסכום, והנה הצדיק שואל אותו באשר לתוספת המקובלת עליו!...

הצדיק, שנראה היה כי קרא את מחשבותיו, חייך קלות ואמר: "שמע, סבור אני כי בכל זאת יש להוסיף משהו. אלף ומאתיים וחמישים הוא סכום סביר והקב"ה יהיה בעזרך"...

אם סבר ר' ליפא כי הופתע דיו מדברי הצדיק, דבריו הבאים הדהימוהו שבעתיים. הצדיק מזידיטשוב שקע רגע במחשבות, ואחר אמר: "אם כן, 'סגרנו עסק'. כעת טול מידי את הסודר הזה", ובדברו הניף ממחטה שהייתה מונחת על שולחנו, "ונקיים קניין על העסקה. אני מחכיר לך אפוא את האכסניה לשנה הקרובה באלף מאתיים וחמישים זהובים"...